

НИКОЛА ВАСИЛЕВЪ РАКИТИНЪ

Той пѣше като безгрижна птичка. Звучни стихове излизаха направо отъ ведрата му душа, отзивчива като горски екъ. Пѣснитѣ му бѣха пълни съ дѣхъ на росни цвѣта, що растатъ по родни гори и поля.

Той намираше своето свидно щастие въ храма на свѣтлото слънце, при цвѣтята, при божитѣ кравички, при птичкитѣ и пеперудкитѣ. Въ чиста и вѣрна дружба съ тѣхъ той пѣше благодарственъ химнъ на Великия Творецъ.

Неговиятъ пръвъ учителъ бѣше Стариятъ Балканъ. Той бѣ подхранилъ съ волень духъ душата му. Той бѣ го научилъ да пѣе като бистритѣ потоци и да чете по звездното небе. Неговитѣ вѣковни буки му шепнѣха за юнашкитѣ подвизи на българския родъ.

После той долови тихата пѣ-

сень на безбрѣжното поле, дето се люлѣятъ златни класове, напоени съ мжка и потъ на работливи селяци и огрѣни отъ свѣтлата надежда за благодатна жетва.

Непобедна сила го отведе и къмъ стихийното море. Той чу, какъ то реве въ могъща буря и какъ пѣе кротко въ тишина. И поетѣтъ го здрависа съ свободна душа, ламтяща за подвигъ и животъ.

Той изпѣ и дивнитѣ пѣсни за приказния Дунавъ и омайния Витъ.

Той пѣше като безгрижна птичка. . .

Но падна грѣмъ презъ майски день и срази сърдцето на пѣвеца. Смъртта го отведе за винаги гордъ и чистъ въ своята приказна страна, но пѣсенята му вѣчно ще звучи надъ дивната родна земя.

Ранъ-Босилекъ